

" মৰমৰ সন্তানসকল – সেৱাৰ বৃদ্ধিৰ বাবে নতুন - নতুন উপায় উলিওৱা , গাঁৱে - ভূঞে গৈ সেৱা কৰা , সেৱা কৰাৰ কাৰণে জ্ঞানৰ পৰাকৰ্তা ৰ (উপলব্ধিৰ) প্ৰযোজন "

প্ৰশ্ন: বুদ্ধিৰ পৰা পুৰণি দুনিয়া বিস্মৃত হৈ যাওঁক - ইয়াৰ সহজ উপায় কি ?

উত্তৰ: ঘৰক (পৰমধামক) বাৰে বাৰে স্মৰণ কৰা। বুদ্ধিত থাকিব লাগে - এতিয়া মৃত্যুলোকৰ পৰা হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰি অমৰলোকলৈ যাব লাগিব। দেহৰ পৰাও বেগৰ (যাৰ একো নাই), এই দেহটোও মোৰ নহয় - এনেকুৱা অভ্যাস হ'লে পুৰণি দুনিয়া পাহৰি যাবা। এই পুৰণি দুনিয়াত থাকি নিজৰ অৱস্থা পৰিপক্ক কৰি তুলিব লাগে। একৰস অৱস্থা গঢ়ি তুলিবৰ কাৰণে যত্ন কৰিব লাগে।

গীত: মাতা অ ' মাতা

ওঁম শান্তি। ভাৰতত জগত অশ্বাৰ মহিমা বহুত। জগত অশ্বাক ভাৰতবাসীৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। নাম শুনিছা যাক ইভ অৰ্থাৎ বিবি বুলিও কয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে বিবি আৰু মালিকৰ অবিহনে ৰচনাতো ৰচিব নোৱাৰি। তাৰবাবে নিশ্চয় জগত অশ্বা প্ৰকট হ'বলগীয়া হয়। নিশ্চয় আছিল সেইবাবে গায়ন কৰে। ভাৰতৰ মহিমা বহুত। স্বৰ্গ বুলি কয় আৰু এয়াও জানে যে ভাৰতেই প্ৰাচীন আছিল সেয়েহে নিশ্চয় স্বৰ্গ হোৱা উচিত। এয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ বাহিৰে অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। মিসকলে কল্পৰ আগতে বুজিছিল তেওঁলোকহে আহি থাকিব। প্ৰদৰ্শনী পতা হয়। বুজি পায় যে কল্পৰ আগতেও পাতিছিলো। সকলোকে বুজোৱাৰ কাৰণে শব্দবোৰ বহুত ভাল। পৱিত্ৰ আত্মা, পৱিত্ৰতাৰ আধাৰতেই তোমালোকে লাইটৰ মুকুট পোৱা। দ্বিতীয়তে পুণ্য আত্মা বুলি তেওঁকেই কোৱা হয় মিয়ে দান-পুণ্য কৰে। তেওঁক ইংৰাজীত ফেলানট্ৰপিস্ট (দানবীৰ) বুলিও কোৱা হয়। পৱিত্ৰসকলক নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা হ'ব। বেলেগ-বেলেগ শব্দ। ভাৰতত দান-পুণ্যতো বহুত হয় কিন্তু প্ৰায় ক্ষেত্ৰতে গুৰুসকলকহে দান কৰা হয়। এতিয়া তেওঁলোকক পৱিত্ৰ আত্মা বুলি যদিও ক'ব পৰা যায় কিন্তু পুণ্য আত্মা বুলিতো ক'ব নোৱাৰি। তেওঁলোকেতো দান-পুণ্য নকৰে, তেওঁলোকে দান-পুণ্য গ্ৰহণহে কৰে। গতিকে এই সকলোবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰি পিতাৰ সৈতে লাগি যাব লাগে, ইয়াৰ কাৰণে পিতাই বুজাবলগীয়া হয় যে এয়া ঠিক নহয়। এই সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মই আহোঁ। তোমালোক হৈছা জ্ঞানসাগৰৰ পৰা ওলোৱা জ্ঞান গঙ্গা। বাস্তৱত 'গঙ্গা' শব্দটি শুদ্ধ নহয় কিন্তু গায়ন চলি অহাৰ কাৰণে ৰিজোৱা হয়। পিতা আহি পুৰণি দুনিয়াৰ পুৰণি সকলো বস্তুক নতুন কৰি তোলে। স্বৰ্গ নতুন বস্তু। নতুন বস্তুৰ খবৰ পিতাইহে জানে, দুনিয়াই নাজানে।

ভগৱানুবাচ হয় কিন্তু গীতাত শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিয়াৰ কাৰণে সকলোৰে বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত হৈ গৈছে সেয়েহে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিছে। বহুতৰে বুদ্ধিযোগ কৃষ্ণৰ সৈতে লাগি আছে, য'তেই গীতাৰ মান ত'তেই সেয়া যেন কৃষ্ণৰহে মান। বাস্তৱত পিতাৰ মহিমাৰ টুপী সন্তানৰ ওপৰত আহি গৈছে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়া পিতাই আহি বুজায়।

পিতাই বাৰে-বাৰে বুজায় - যেতিয়া কোনোবা আহে প্ৰত্যেকৰে বৃত্তিৰ বিষয়ে সোধা এওঁৰ (কৃষ্ণৰ) সৈতে তোমাৰ সম্বন্ধ কি? বাবাই বহুত ভাল প্ৰশ্নাৱলী বনাইছে। সেৱাতো বহুত ভাল হ'ব পাৰে। সেৱা জগত অশ্বাৰ মন্দিৰত বহুত ভাল হ'ব পাৰে, তাত গৈ বুজোৱা যে এওঁ হৈছে জগত অশ্বা, সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰোঁতা মাতা। কোনখন দুনিয়া ৰচনা কৰে? নিশ্চয় নতুন দুনিয়া ৰচিব। অহু, এই মাতাৰ পিতা কোন? এওঁক জন্ম কোনে দিলে? মনুষ্যইতো মুখ বংশাৱলীৰ অৰ্থও বুজি নাপায়। তোমালোকে জানা যে এওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মাই জন্ম দিছে। তোমালোক সন্তানসকলকহে বুজাবলগীয়া হয়। জগত অশ্বা মুখবংশাৱলী হয় কিন্তু কেনেকৈ? পৰমপিতা পৰমাত্মাতো নিৰাকাৰ হয়, ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ মাধ্যমেৰে বুজায়। যেনেকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ এদাপ্ত (তুলি লয়) কৰিছে, তেনেকৈ সন্তানসকলকো কৰিছে। এই কথাবোৰ সকলোৰে বুদ্ধিত স্থায়ী হৈ নাথাকে। বাৰে-বাৰে পাহৰি যায়। সন্তানসকলে সেৱাতো বহুত কৰিব পাৰে। জগত অশ্বাৰ মন্দিৰত পৰিচয় দিয়া উচিত। তেতিয়া তেওঁলোকৰো বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে লাগি যাব। জগত অশ্বাইয়ো তেওঁৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগায় গতিকে আমিও বুদ্ধিযোগ তেওঁৰ সৈতে লগাব লাগে। তলত জগত অশ্বা তপস্যাত হৈ আছে, তেওঁৰ মন্দিৰ ওপৰত। তলত ৰাজযোগৰ তপস্যা কৰি আছে আকৌ সত্যযুগত ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী স্বৰ্গৰ মালিক হ'লগৈ। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। পুনৰ যেতিয়া তপস্যাত বহিব তেতিয়াহে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই সকলো জ্ঞান থকা

উচিত। এই সঁচা ৰায় মনুষ্যক দিয়া হয়। তোমালোকে প্ৰত্যেকৰে পৰিচয় দিয়া। কিন্তু সকলোৰে বুদ্ধিত জানো ইমান সোনকালে বহিব! তেতিয়াহে বহিব যেতিয়া সেৱাত লাগি যাব। চিত্ৰও বহুত ভাল বনোৱা হৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰত গৈ বুজাব পাৰা। পিতাই কয় - মোৰ ভক্তসকলক শুনোৱা। ভক্ত নিশ্চয় মন্দিৰতে পোৱা যাব। তেওঁলোকক মৰমেৰে বুজোৱা যে এয়া যি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ আছে, এওঁলোকৰ কাৰণে সকলোৱে কয় এওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। অচ্ছা, এতিয়া কি হয়? নিশ্চয় ক'বা কলিযুগ। কলিযুগত দুখেই দুখ তেন্তে আকৌ তেওঁলোকে বাদশ্বাহী কেনেকৈ পালে? তোমালোকে জানা গতিকে সকলোকে শুনাব পাৰা। এজনক বুজাবলৈ ল'লে সৎসংগ একত্ৰিত হৈ যাব। পিছত সকলোৱে ক'ব - আমাৰ ওচৰলৈ আহ। মন্দিৰত ডাঙৰ মেলা হয়। ৰামৰ মন্দিৰলৈ গৈয়ো তেওঁৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে শুনাব পাৰা। ধীৰে ধীৰে যুক্তিৰে বুজোৱা উচিত। কোনো সন্তানে লিখেও - বাবা, আমি এনেকৈ-এনেকৈ বুজালো। এজনক বুজালে পিছত আনোও নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। আমাৰ ঘৰতো সাত দিনৰ ভাষণ দিলে ভাল হয়, পিছত তাৰপৰাই আৰু অন্য কোনো ওলাব। মিয়েই নিমন্ত্ৰণ নিদিয়ক এনেকৈ বুজাব লাগে যাতে এৰি নিদিয়। ভাষণ দিলে ওচৰ-পাজৰৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিও একত্ৰিত হ'ব। এনেকৈয়ে বৃদ্ধি হয়। চেণ্টাৰলৈ ইমান আহিব নোৱাৰে। এয়া বহুত ভাল যুক্তি। এনেকৈ যত্ন কৰা উচিত। যত্ন কৰাৰ ঢং কাঢ়িহে কাৰোবাৰ আহে। জ্ঞানৰ পৰাকাঠাৰ (উপলব্ধিৰ) প্ৰয়োজন। বাবাই কিমান দূৰৈৰ পৰা আমাক শিকাবলৈ আহিছে। যদি সেৱা নকৰা তেন্তে উচ্চ পদ কেনেকৈ পাবা? স্কুলত বহুত ভাল চমৎকাৰী ল'ৰা-ছোৱালী থাকে, জপিয়াই থাকে। এয়াও পঢ়া, এয়া ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) পঢ়া - ইয়াত ডেকা, বুঢ়া, শিশু সকলোৱে পঢ়ে। দুখীয়াৰ আৰুহে বেছি সুযোগ। বাস্তৱত সন্ন্যাসীয়ো দুখীয়া। কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ ধনবান মনুষ্যই তেওঁলোকক নিজৰ ওচৰলৈ মাতে। সন্ন্যাসীয়ে ঘৰ-দুৱাৰ এৰিলে গতিকে বেগৰ হৈ গ'ল। একোৱে তেওঁলোকৰ ওচৰত নাই। তোমালোকো এতিয়া বেগৰ হোৱা আকৌ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ) হোৱাগৈ। তেওঁলোকো বেগৰ। ইয়াত পৱিত্ৰতাৰ কথা। তোমালোকৰ ওচৰত আৰু অন্য একো নাই। তোমালোকে দেহকো পাহৰি যোৱা। দেহ সহিত সকলো ত্যাগ কৰি এজন পিতাৰ হোৱা। যিমনে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনে ধাৰণা হ'ব। একৰস ধাৰণা হোৱাৰ কাৰণে যত্নৰ প্ৰয়োজন। আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব তেন্তে এই পুৰণি দুনিয়াৰ চিন্তা কিয় কৰিব লাগে। যেতিয়ালৈকে পৰিপক্ক অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে এই পুৰণি দুনিয়াতেই থাকিব লাগিব, পুৰণা শৰীৰত আছা।

এতিয়া তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। এই মৃত্যুলোকৰ হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব লাগে। এতিয়া অমৰলোকলৈ যাব লাগিব। ঘৰক (পৰমধাম) বাৰে বাৰে স্মৰণ কৰিলে পুৰণি দুনিয়া পাহৰি যাব। এনেকৈ সোধা, গীতাত বাবাই কি কৈছে? ভগৱানক বাবা বুলি কোৱা হয়। নিৰাকাৰ বাবাই কয় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কৃষ্ণই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। এয়া ভগৱানৰ মহাবাক্য যে এই পুৰণি দুনিয়া আৰু পুৰণা দেহকো এৰি দিয়া। দেহী-অভিমানী হৈ নিৰন্তৰ বাবাক স্মৰণ কৰা। ভগৱান হৈছে নিৰাকাৰ। আত্মাই শৰীৰ ধাৰণ কৰি ট'কী (সবাক) হয়। বাবাইতো গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নলয়। তেওঁৰ এটাই নাম শিৱ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰৰ আত্মা আছে, তেওঁলোকৰ নিজা সূক্ষ্ম শৰীৰ আছে। এওঁ হৈছেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। আকৌ তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰক ৰচোতা বুলি নকয়। ৰচয়িতা বুলি এজন নিৰাকাৰহে কোৱা হয়। তেওঁ আকৌ সাকাৰী ৰচনা কেনেকৈ ৰচিব? গতিকে আহি ব্ৰহ্মাৰ মাধ্যমেৰে বুজায়। কৃষ্ণতো হ'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ হাততহে বেদ-শাস্ত্ৰ দেখুৱায়। গোৱাও হয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। নিৰাকাৰে সাকাৰৰ মাধ্যমত শুনায়। এই কথাবোৰ ভালদৰে ধাৰণা কৰিব লাগে। ভগৱানুবাচ - মই ৰাজযোগ শিকাওঁ। বিনাশৰ আগতে স্থাপনাও নিশ্চয় কৰিব লাগিব। প্ৰথমতে স্থাপনা। লিখনিবোৰ অতি স্পষ্ট। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সূৰ্যবংশী ৰাজবংশৰ স্থাপনা। লিখনিবোৰৰ বহুত ভাল ৰহস্য আছে কিন্তু যেতিয়া কোনোৱে পৰিশ্ৰম কৰি সেৱাত লাগি যাব তেতিয়াহে। সেৱাত লাগি গ'লে পিছত বহুত মজা আহিব। মম্মা-বাবাৰো সেৱাত মজা লাগে। সন্তানসকলেও সেৱা কৰিব লাগে, মম্মাকতো মন্দিৰলৈ লৈ যোৱা নহয়। মম্মাৰতো মহিমা বহুত, সেয়েহে সন্তানসকলতো যাবই লাগিব। বাবাই কয় - বানপ্ৰস্থিসকলৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকক প্ৰশ্ন কৰা পিছত বুজোৱা যে কেতিয়াবা গীতা অধ্যয়ন কৰিছানে? গীতাৰ ভগৱান কোন? ভগৱানতো এজন নিৰাকাৰেই হয়। সাকাৰক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। ভগৱান এজন। এই ক্ষেত্ৰত সেৱাৰ কাৰণে বহুত বিচাৰ সাগৰ মন্থন চলা উচিত। প্ৰেক্ষিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে আকৌ বাহিৰত গৈ ট্ৰায়েল (চেষ্টা) কৰিব লাগে। জগত অস্বাৰ দৰ্শনৰ বাবে নিতৌ আহে। ত্ৰিবেণীলৈকো মনুষ্য বহুত যায়। তাত গৈয়ো সেৱা কৰা, ভাষণ দিলে অনেক আহি একত্ৰিত হ'ব। নিমন্ত্ৰণ দি থাকিব - আমাৰ ওচৰলৈ আহি সৎসংগ কৰা। বাবা-মম্মাতো ক'লৈকে যাব নোৱাৰে, সন্তানসকল যাব পাৰে। বেংগলত কালিৰ মন্দিৰ আছে তাতো বহুত সেৱা কৰিব পাৰা। কালি কোন? ইয়াৰ ওপৰত ভাষণ দিয়া। কিন্তু সাহসৰ প্ৰয়োজন। বাবাই জানে যে কোনে বুজাব পাৰে? যাৰ দেহ-অভিমান আছে তেওঁলোকে কি সেৱা কৰিব পাৰিব? সেৱাৰ প্ৰমাণ নিদিয়। যদিহে পুৰা সেৱা নকৰে নাম বদনাম কৰিব। যোগীৰ বহুত বল থাকে। বুজোৱাৰ কাৰণে পইন্ট (টোকা)

বহুত দি থাকে। কিন্তু ভাল-ভাল মহাৰথীয়েও পাহৰি যায়। সেৱাতো বহুত আছে, ইয়াক বেহদৰ সেৱা বুলি কোৱা হয় তাত আকৌ মানো বহুত পোৱা যায়। মুখ্য হৈছে পৱিত্ৰতাৰ কথা। চলোতে-চলোতে ভাঙি পৰে। লৌকিক পিতাৰ প্ৰতি কেতিয়াও কাৰো নিশ্চয় কমি নাযায়। ইয়াত বাবাৰ ওচৰত জন্ম লয়। এনেকুৱা পিতাক আকৌ বাৰে-বাৰে পাহৰি যায় কিয়নো বিচিত্ৰ হয় এনে পিতাৰ কোনো চিত্ৰ নাই। পিতাই কয় তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা আৰু পৱিত্ৰ হোৱা তেন্তে মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। আত্মাই বুজি পায় - আমিমেই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা (পাৰ্ট) পালন কৰিছো। আত্মাত পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। শৰীৰত জানো পাৰ্ট থাকে। ইমান ক্ষুদ্ৰ আত্মাত কিমান বিশাল পাৰ্ট থাকে! এয়া বুদ্ধিত কিমান নিচা থাকিব লাগে, ব্যৱহাৰৰ লগতে এই সেৱাও কৰিব পাৰা। মাঁ-পিতাতো ক'লৈকে নাযায়। সন্তানসকলে যিকোনো ঠাইলৈ গৈ সেৱা কৰিব পাৰে। সন্তানকহে লাকী ষ্টাৰ (ভাগ্যৱান তৰা) বুলি কোৱা হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা ভাগ্যৱান তৰাসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(১) দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰি সেৱা কৰিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি বেহদৰ সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে।

(২) এই মৃত্যু লোকৰ পুৰণা সকলো হিচাব-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব লাগে। পুৰণা দেহ আৰু পুৰণি দুনিয়াক বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।

বৰদান: কৰ্ম কৰোতে শক্তিশালী স্থিতিত স্থিত হৈ আত্মিক ব্যক্তিত্বৰ অনুভৱ কৰাওঁ তা কৰ্মযোগী হোৱা তোমালোক সন্তানসকল কেৱল কৰ্মকৰ্তা নোহোৱা, যোগযুক্ত হৈ কৰ্ম কৰোঁতা কৰ্মযোগী হোৱা। গতিকে তোমালোকৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেকৰে এইটো অনুভৱ হওঁক যে এওঁ কামতো হাতেৰে কৰি আছে কিন্তু কাম কৰিও নিজৰ শক্তিশালী স্থিতিত স্থিত হৈ আছে। লাগিলে সাধাৰণ ৰীতিৰেই চলি থাকা, থিয় হৈ থাকা কিন্তু আত্মিক ব্যক্তিত্ব দুৰৈৰ পৰাই অনুভৱ হওঁক। যিদৰে দুনিয়াৰ ব্যক্তিত্বই আকৰ্ষিত কৰে, তেনেকৈ তোমালোকৰ আত্মিক ব্যক্তিত্ব, পৱিত্ৰতাৰ ব্যক্তিত্ব, জ্ঞানী তথা যোগী আত্মাৰ ব্যক্তিত্বই স্বতঃ আকৰ্ষিত কৰিব।

স্লোগান: প্ৰকৃত মাৰ্গত চ লোঁ তা তথা সকলোকে প্ৰকৃত মাৰ্গ - দৰ্শন কৰোঁতাজনেই সঁচা লাইট হাউচ হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!